

„A női Jack Sparrow visszatért,
ráadásul tüzeesebb és szellemesebb, mint valaha!”

– Elly Blake, *NYT* bestsellerszerző –

Daughter of the Siren Queen

a szirénkirálynő
lánya

finep ●
selection

TRICIA LEVENSELLER

TRICIA LEVENSELLER

Daughter
of the
Siren
Queen

a szirénkirálynő
lánya

A halózkirály lánya 2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

*Anyának, amiért megengeded,
hogy könyvet írjak nyári munka helyett.
Szeretlek!*

*„Pedig egyetlen korty rumot sem ittam.”
– Jack Sparrow kapitány
A Karib-tenger kalózai: A világ végén*

1. fejezet

Túl hangosan siklik a késem a kalóz torkán a sötétben.

Még mielőtt földet érhetne, elkapom, és óvatosan leeresztem a férfit. Ő Theris – *nem is, Vordan*, emlékeztetem magam – legénységének első tagja, aki ma holtan végzi.

A saját legénységem szétszéledt a macskaköves utcákon, egyesével szabadulnak meg Vordan embereitől. Ugyan nem látom őket, de bírom bennük, hogy elvégzik a ma esti feladatukat.

Két hónapba telt, hogy a kalózfejedelem nyomára bukkanjak, és elegendő információra tegyek szert, aminek segítségével behatolhatunk a főhadiszállására. Vordan azt hitte, ha a szárazföld belseje felé utazik, biztonságban lesz. Mérföldekre járunk a legközelebbi kikötőtől, és bár nincs lehetőségem feltölteni a tartalékaimat, felkészülten érkeztem.

A belső emberem minden részletet elárult. Vordan és a legénysége a Vén medve fogadóban él. Már látom is a távolban, négyszintes

épület, a tető szinte teljesen lapos, a falai zöldek. A bejárat egy mutatós boltív alatt kapott helyet, fölé egy óriási, alvó medvét ábrázoló cégért erősítettek.

Vordan kalózzlegénysége szárazföldi tolvajjá vált, a Tizenhét Sziget legnagyobbikának, Chardennek a lakosságát zsigerelik ki. Megvette a fogadót, ő fizeti a személyzetet, a saját erődjévé alakította. Úgy tűnik, nem fél, meg sem próbál elrejtőzni. Közel száz ember áll a szolgálatában, és ezen a szigeten nem állomásozik akkora csapat, ami felülkerekedhetne rajtuk.

De nem is kell felülkerekednem rajtuk. Csak be kell hatolnom, és ki kell juttatnom Vordant a térképdarabjával együtt anélkül, hogy közben magamra vonnám a többi embere figyelmét. A kikérdezésére és az elkerülhetetlen megkínzására tökéletes helyszíneként szolgál majd a hajóm.

Végigsietek az utcán, a jobb oldali, roskatag ház mellett haladok. A város ilyen későn már alszik. Egyetlen teremtett lelket sem láttam, leszámítva persze Vordan öreit.

Csörömpölést hallok, mire azonnal földbe gyökerezik a lábam. Lélegzetemet visszafojtva kémlelek be a következő sarkon a két lakóépület közötti részbe. Csak egy utcakölyök az – fiatal fiú, nyolcvagy kilencéves, ha lehet –, egy rakás üvegpalack között kutakodik.

Meglepődöm, amikor felém fordítja a fejét. Halálosan csendes voltam, de végül is, ha valaki az utcán akar megélni, éreznie kell, ha veszély közeledik.

Az ajkamhoz emelem az ujjamat, majd érmét dobok neki, anélkül kapja el, hogy közben akár egyetlen pillanatra is levonná rólam a szemét. Rákacsintok, és megindulok a következő ház felé.

Ott várakozom, figyelem a gyér holdfényben felhőpamacsként szálló lélegzetemet. Bár nem bánám, ha melegebb lenne, nem merem

összedörgölni a kezemet, nehogy túl nagy zajt csapjak. Az égvilágon semmit sem tehetek, csak állok teljesen mozdulatlanul.

Végül bagolyhuhogást hallok. Majd még egyet. És még egyet. Megvárom, amíg mind a hét felhangzik – azt jelzik, hogy minden egyes keresztutcát és őrzött tetőt elintézték.

Az előttem álló óriási fogadó ablakait figyelem. Egyetlen gyertya sem ég, nem mozdul sziluett az üveg mögött. Vállalom a kockázatot, és odaosonok.

Már lóg a kötél a tetőről. Sorinda megelőzött. Egyik emeletet mászom meg a másik után, elkerülöm az ablakokat, és végül a tető biztos kőtábláit érzem a csizmám alatt. Sorinda épp elteszi a kardját, Vordan négy embere fekszik holtan a lábánál. A gyilkoláshoz ért a leginkább.

Egyetlen szó nélkül segít felhúzni a kötelet, és leereszteni a tető nyugati oldalán. Vordan szobája a legfelső emeleten van, jobbról a harmadik ablak az övé.

– *Mehet?* – tátogom.

Sorinda bólint.

Késemet az alvó Vordan torkához szorítva a lehető legédesebb elégtételt érzem. Szabad kezemmel befogom a száját.

Kipattan a szemhéja, mire erősebben nyomom a pengét, épp annyira, hogy megkarcolja a bőrét, de nem annyira, hogy kiserkenjen a vére.

– Ha segítségért kiáltasz, elvágom a torkod! – suttogom. Elhúzom a kezemet a szájától.

– Alosa – nyugtázza keserűen.

– Vordan.

Éppolyan, mint amilyenre emlékszem. Teljességgel feledhető: bar-
na haj és szem, átlagos testalkat, átlagos magasság. Semmivel sem
tűnne ki egy tömegben, és épp így szereti.

– Hát rájöttél – jegyzi meg, nyilván a személyazonosságára utal,
amiről korábban hazudott. Amikor fogoly voltam az *Éjvándoron*,
eljátszotta, hogy apám egyik embere, és Therisnek hívatta magát.

– Hol a térkép? – kérdezem.

– Máshol.

Sorinda eddig némán állt mögöttem, de most megindul a szobában.
Hallom, hogy kihúzza a komód fiókjait, a padlódeszkákat feszegeti.

– Ha nem mondd el, hol van, hasztalan vagy számomra – fenye-
getőzöm. – Végzek veled. Most azonnal. Ebben a szobában. Az em-
bereid majd reggel megtalálják a hulládat.

Ekkor elmosolyodik.

– Életben kellek neked, Alosa. Máskülönben már halott lennék.

– Ha még egyszer meg kell kérdeznem, énekelni kezdek – figyel-
meztetem. – Mire vegyelek rá először? Hogy törd el a lábad? Rajzolj
a saját véreddel a falra?

Nagyot nyel.

– Háromszor annyi emberem van, mint neked. Nem megyek se-
hova, és a hangoddal sem mész sokra, hiszen egyszerre csak három
embert tudsz irányítani.

– Az embereid nem sokat harcolnak majd, ha békésen alszanak az
ágyukban. A lányok épp bezárják őket a szobájukba.

Összehúzza a szemét.

– Sajnálatos módon nem csípted el a kémemet, és nem vetted ész-
re, hogy kicserélte az összes zárat. Igen, most már kívülről lehet zár-
ni az ajtókat.

– Tudják, hogy jössz. Az embereim...

– Mind halottak. A négy ór ezen a tetőn. Az öt kint az utcán. A három a hentes, a tímár és a szatócs épületének tetején.

Szája mosolyra húzódik, kivillannak a fogai.

– Hat – feleli.

Egy pillanatra elakad a lélegzetem.

– Hat őrszemem volt az utcán – pontosít.

Mi? Nem. Hiszen tudtuk volna...

Olyan hangosan kong a harang, hogy az egész várost felveri.

Halkan elkáromkodom magam.

– Az a kisfiú – nyögöm, Vordan meg a párnája alá nyúl. A töréért, amit már kivettem onnan. – Ideje távoznunk, Sorinda.

Kelj fel! – utasítom Vordant, de ez nem átlagos hangon kiadott átlagos parancs. Szirén anyámtól származó mágiámmal éneklek.

Amelyik férfi meghallja, kénytelen engedelmessé válni nekem.

Vordan azonnal felugrik az ágyából, megveti a lábát a padlón.

Hol a térkép?

A nyakához nyúl, előhúzza egy bőr nyakláncot, amit eddig az inge alatt rejtgetett. A végén egy üvegfiola lóg, nem nagyobb a hüvelykujjamnál, parafadugó zárja le. És benne, összetekerve ott van az utolsó térképdarab is, aminek segítségével apámmal végre elutazhatunk a szirének szigetére, hogy megszerezzük a kincsét.

Testemet étellel tölti meg a dal, érzéseim kiélesednek. Hallom a lent mozgolódó férfiakat, csizmát rántanak a lábukra, az ajtóhoz rohannak.

Megrántom a Vordan nyakában lógó üvegcsét. A bőrszalag elpatlan, és az egész nyakláncot ébenfekete fűzőm zsebébe dugom.

Vordant küldöm ki elsőként az ajtón. Természetesen mezítláb indul meg, csak egy bő flanelinget és pamutnadrágot visel. A férfi, aki ketrecbe zárt, nem érdemli meg a lábbeli és a kabát nyújtotta kényelmet.

Kilépek a folyosóra, Sorinda szorosan a nyomomban. Odalent Vordan emberei a zárt ajtóknak rontanak, próbálnak felelni a riadót jelző harangszóra.

A francba azzal a haranggal!

A lányok még nem értek fel a felső emeletekre. Ezt a folyosót és az eggyel alattunk lévőit már ellepték a férfiak. Nem telik sok időbe, hogy kiszúrják a kapitányukat.

Suttogva éneklek Vordannak a szavakat.

– Kifelé, ti barmok! – kiáltja. – A szárazföldi király emberei azok. Délről jönnek. Menjetek eléjük!

Jó néhányan megindulnak, engedelmeskednek a kapitányuk parancsának, de az egyik elordítja magát:

– Nem, nézzetek mögé! A szirén szajha az!

Elhatározom, hogy az a férfi hal majd meg először.

Vordan nyilván figyelmeztette őket, hogy előfordulhat ilyesmi, mert azonnal kivonják rövid kardjukat, és nekünk rontanak.

A fene vigye el őket!

Kiterjesztem a dalt, Vordan két emberét még az irányításom alá vonom, és előreküldöm őket, hogy megküzdjenek a ránk rohanókkal.

A keskeny folyosó a mi malmunkra hajtja a vizet. A fogadó négy-szögletes, a folyosó egyik oldalán a szobák sorakoznak, a másikon korlát fut, felette lelátni a földszintre. Mindegyik emeletre cikcakkban vezet felfelé a lépcső, ez az egyetlen út, leszámítva persze az ablakokat és a hosszas zuhanást lefelé.

Beállok a három férfi mellé, hogy megküzdjek az első hullámmal. Vállal meglököm a kalózt, aki „szirén szajhának” merészelt nevezni, átzuhan a korláton. Ordítása hirtelen, hangos reccsenéssel hal el. Nem állok meg, hogy lenézzek, a következő kalóz hasába dőföm a

kardomat. Összeesik, én pedig keresztültaposok rángatózó testén, hogy elérjem a következő ellenfelet.

Vordan kalóza szemrebbenés nélkül levágják a saját társaikat, de a kapitányukhoz egy ujjal sem mernek nyúlni. Amint az egyik kalóza elesik, megigézem a legközelebb állót, hogy betöltse a helyét, mindig hármat tartok az uralmam alatt.

Sorinda a hátunk mögött, a folyosó legvégéről elősiető kettővel küzd. Eszembe sem jut hátranézni a vállam felett, tudom, hogy úgyszemint jutnak át rajta.

Vordan emberei hamarosan rádöbbennek, hogy ha megölik a saját társaikat, akkor ők fognak a bűbájom alá kerülni. Visszavonulót fújnak, lefelé rohannak a lépcsőn, valószínűleg abban reménykednek, hogy a fogadó nyílt földszintjén folytathatjuk a küzdelmet. A lépcsőn tíz nő állja az utukat, mindegyiküket én magam képeztem ki, és Mandsy, a hajó orvosa és másodtisztje vezeti őket.

Most már két fronton küzdenek.

– Térjen már magához, kapitány! – kiáltja Vordannek a szokatlanul magas férfi, akivel épp küzdök. – Mondja, mit csináljunk!

Miután háritom a döfését, állon könyökölöm. A feje hátrabicsaklik, nyögésének a torkán végigsikló kardommal vetek véget.

Egyre fogyatkoznak, de akiket korábban a szobájukba zártunk, kezdik karddal kivágni magukat az ajtajukon, hogy csatlakozzanak a harchoz.

Az első emeleten lévő k átugranak a korláton, az alattunk elterülő ebédlő asztalaira és székeire zuhannak. Néhányan kezüket-lábukat törlik, kifecamítják a bokájukat, de akadnak olyanok is, akik megúszsák az esést, és megpróbálják hátba támadni a lányokat.

Na, még mit nem!

Átugrom a korláton, könnyedén földet érek, és felveszem a harcot a lányokra támadó négy férfival. Megkockáztatok egy pillantást felé, miközben megvetem a lábam, és látom, hogy Sorinda végzett a korábban a hátam mögül támadó férfakkal, és átvette a helyemet.

– Sorinda! Gyere le! – kiáltom, épp annyi időre félbeszakítva az éneket, míg elhadarom a parancsot.

Átvágom az egyik leterített férfi térdínját. A következő a tőröm hegyét kapja a gerincoszlopa aljába. A másik kettő pont visszanyeri az egyensúlyát, rám támadnak.

A kisebb termetű a szemembe néz, rájön, ki vagyok, és rohanni kezd a lépcső melletti kijárat felé.

– Majd én – ajánlkozik Sorinda, aki épp leért a földszintre, és elszalad mellettem.

Az az egy szem utamban álló férfi a földre hajtja a kardját.

– Megadom magam – szólal meg.

Fejbe vágom a kardom markolatgombjával. Összeroskad a lábamnál.

Talán negyvenen maradtak még, próbálnak lejutni a legénységem mellett. A bűvöletemben tartott Vordan és két embere továbbra is a frontvonal másik oldalán küzd a saját társai ellen.

Csakhogy fogytán az erőm. Ki kell jutnunk innen. Körbepillantok, és felfigyelek a falon lógó sötét lámpásokra, a bennük lévő olaj ragadja meg a képzeletemet.

Ugorj le! – utasítom Vordant. Nem tétovázik, azonnal átveti magát a korláton. Egyik lábát rossz szögben tartva ér földet, épp ahogy terveztem.

Szabadon eresztem Vordant és a hátul lévő két kalózt, és arra a háromra összpontosítok, akik a legénységem előtt állnak.

Tartóztassátok fel őket! – parancsolom nekik. Azonnal megpördülnek, kardjukat a társaik ellen fordítják. A lányoknak azt kiáltom:

– Borítsátok a pisztolyotok tartalék lőporát a lépcsőre!

Mandsy hátralép, előhúzza a lőporos erszényt a pisztolyok mellől, és az uralmam alatt tartott férfiak alatti lépcsőre hajítja. A többi lány is hasonlóképpen tesz, még kilenc erszényi por hullik a földre.

– Hozzátok Vordant! Vigyük a kocsához!

Vordan üvöltve káromkodik, miután visszanyerte a józan esztét. A lányok talpra rántják, és mivel képtelen használni a lábát, kicipe-lik az ajtón. A nyomukban vagyok, előhúszom a pisztolyomat az oldalamból, és a lőporhalomra célzok.

Elsütöm a fegyvert.

A hátamon érzem a robbanást, gyorsabb tempóra ösztönöz. Füst tölti meg az orromat, forróság ölel. Előretántorodom, de gyorsan visszanyerem az egyensúlyomat, és továbbfutok. A vállam felett hátrapillantva szemügyre veszem a pusztítást. A fogadó még áll, de lányok emésztik belülről. A főbejáratot övező fal darabokban hever az úton. A bent lévő kalózok égő porhüvelyek a földön.

Befordulok a szomszédos utcára, a megbeszélte találkozóhely felé rohanok. Sorinda válik ki a sötétből, némán fut mellettem.

– Bemegyünk, és már jövünk is ki, senki sem veszi majd észre – jegyzi meg fapofával.

– Néha változik a terv. Egyébként is, Vordan összes embere ott volt egy rakáson. Azt vártad, ellenállok a csábításnak, és nem robbantom fel őket? Semmije sem maradt.

– Leszámítva a törött lábát.

Elmosolyodom. Sorinda ritkán viccelődik.

– Igen, azt leszámítva.

Befordulunk a következő sarkon, és elérjük a kocsit. Wallov és Deros ül a bakon. Ők voltak egyedül férfiak a legénységemben, de aztán Enwen és Kearan is csatlakozott hozzánk, őket az *Ava-leen* hagyta,

hogy Niridia felügyelete alatt őrizték a hajót. Wallov és Deros a fogláraim. Leugranak a helyükről, kinyitják a kocsi ajtaját. Bentről lát-szik, hogy ketrecet erősítettek a kocsi aljához. Deros kulcsot húz elő, és kinyitja, a nyílás fedele széles ívet ír le.

– Wallov, vezesd be a vendégünket! – kérem.

– Örömmel.

– Nem zárhatsz be oda! – tiltakozik Vordan. – Alosa, hiszen...

Sorinda fojtja bele a szót, ököllel gyomorszájon vágja. Betömi a száját, a háta mögé köti a kezét. Aztán Wallov belöki őt a ketrecbe. Elég kicsi, kutyának vagy valami haszonállatnak tervezték, de csak sikerül benyomnunk Vordant.

Fellépek a kocsiajtóhoz, és benézek. Az üléseken két faláda áll, a lakatot már feltörték.

– Sikerült mindent megszerezni? – kérdezem.

– Igen – feleli Wallov. – Athella pontosan jelentett. Vordan aranya a pincében volt, az álpadló alatt.

– És hol is van a mi kis besúgónk?

– Itt vagyok, kapitány!

Athella előlép a Mandsy mögött felsorakozó csapatból. Még mindig az álruháját viseli, haját háromszögletű kalap rejt, arcán álszakáll. A szemöldökét bemázolta, hogy szélesebbnek, sötétebbnek tűnjön. Az orcáján futó vonalaktól hosszúkásabbnak tűnik az arca. A cipője magasított, hogy nagyobbnak látszon, és vastag mellényt visel az inge alatt, különben nem töltené ki a férfiruhát.

Leszedi magáról a férfialcát, és addig dörgöli az arcát, amíg ismét önmagának nem néz ki. Nádszálvékony lány áll előttem, haja egyenes, fekete függönyként hullik a vállára. Athella a hajó kéme és legüyesebb zártörője.

Visszafordulok Vordanhez, kidülledt szemmel figyeli a fiatal lányt, akiről azt hitte, a legénységéhez tartozik. Rám néz, tekintetében düh tombol.

– Milyen érzés a ketrecben? – érdeklődöm.

Megkötözött kezét rángatja, próbál szabadulni, mire eszembe jut, amikor két hónappal ezelőtt Vordan zárt engem ketrecbe, és Rident felhasználva kényszerített, hogy minden egyes képességemet felfedjem.

Riden...

Ő is a hajómon van, a Vordan okozta lőtt sebből gyógyul éppen. Amikor visszaérünk, végre lesz időm meglátogatni, de most...

Becsapom a kocsiajtót Vordan orra előtt.

2. fejezet

Nem értem, hogy bírják a szárazföldiek.

A hajótól nem sajnó az ember combja. Nem hagy bűzölgő kupacokat maga mögött a földön. A lovak undorítóak, döbbenek rá, és hálás vagyok, amikor egy héttel később végre elérjük Port Renwollt, és megszabadulhatok tőlük.

A kikötőben horgonyzó hajóm, az *Ava-lee* csak rám vár. A lehető legpompásabb vízi jármű, amit valaha építettek. A szárazföldi király flottájához tartozott, mielőtt elfoglaltam. Meghagytam a természetes színét, a tölgyfáét, amiből épült, de a vitorlákat királykékre festettem. Az *Ava-leenek* három árbóca van, a középső keresztvitorlázatú, a másik kettő latinvitorlás. Előfedélzet nincs, csak egy kis tateľépítény, épp kényelmesen elférünk rajta mind a harminchárman.

Ugyan kicsi, de a leggyorsabb hajó, ami csak létezik.

– Visszaértek! – csiripeli valaki az árbócosárból. Roslyn lesz az, Wallov lánya és egyúttal a hajó őrszeme. Hatévesként ő a legénység legfiatalabb tagja.

Wallov egyetlen éjszaka erejéig ismerte Roslyn anyját. Kilenc hónappal később megszületett a kislány. Wallov felelősséget vállalt a gyerekéért, pedig halvány fogalma sem volt róla, mihez kezdjen vele. Tizenhat éves volt ekkor. Korábban matrózként szolgált egy halászhajón, de amint lett egy lánya, akiről gondoskodnia kellett, kénytelen volt feladni a munkáját. A megismerkedésünkig fogalma sem volt, miből eteti majd kettejüket.

– Kapitány a fedélzeten! – kiáltja Niridia, amint fellépek a hajóra. Elsőtisztemként ő irányított a hajón a távollétemben.

Roslyn közben már le is mászott a fedélzetre. Rám veti magát, átkarolja a lábamat. Alig ér fel a derekamig.

– Olyan sokáig maradtál! – panaszkodik. – Legközelebb vigyél magaddal!

– Ezen az úton harcolni kellett, Roslyn. Egyébként is itt van rád szükségem, hogy vigyázz a hajómra.

– De hát én is tudok harcolni, kapitány! Apu tanít rá. – Kis tört híz elő túl bő bricsesze mögül.

– Roslyn, hatéves vagy. Várjunk még tízet, aztán meglátjuk.

Morcosan összehúzza a szemét. Aztán nekem támad.

Fürge, azt meg kell hagyni, de könnyedén kikerülöm a támadást. Nem torpan meg, azonnal visszafordul, és ismét felém suhint. Hátraugrom, majd messzire rúgom a tört. Dacosan összefonja a karját.

– Jól van – helyesbíték –, nyolc év múlva beszélünk újra. Elégedett vagy?

Elmosolyodik, és közelebb rohan, hogy ismét megöleljen.

– Mintha nem is léteznék! – panaszkodik Wallov Derosnak valahonnan a hátam mögül.

Roslyn meghallja őt, elenged, és odarohan hozzá.

– Épp hozzád indultam, apu!

Mindenkit végigmérek. Tizenkettőt hagytam hátra, hogy őrizzék a hajót. A két újoncot leszámítva mindannyian a fedélzeten vannak.

– Történt valami? – kérdezem Niridiát.

– Dögunalom volt. Nálatok?

– Akadt egy kis csetepaté. De semmi olyasmi, amivel ne bírtunk volna el. És kincsekkel tértünk haza.

A børszalagnál fogva előhúzom a hevenyészett nyakláncot, hogy mindenki lássa a térképet. A másik kettőről már készült másolat, és míg visszahajózunk apám rejtekébe, rajzoltatok egyet Mandsyvel erről is. Apám vezeti majd az utat Isla de Cantára, de szeretnék felkészülni arra az esetre, ha el kell válnunk egymástól, vagy valami tragédia éri a hajóját. Ostobaság lenne csupán egyetlen példányra hagyatkozni egy ilyen értékes holminál.

A fedélzet bal oldalán álló Teniri, a hajó kincstárnoka a kocsi felé pillant, és azt kérdezi:

– És még? Akad csillogó aranyféle is, kapitány?

Mandsy és a lányok felsétálnak a pallón. Deros és Wallov már ketrecstől a fedélzetre cipelte a foglyunkat. A lányok rá sem hederítettek a betömött szájú Vordanre, mind a ládák köré özönlenek. Amíg mindenkinek ki nem utalták a jussát, egyedül Teniri érhet az aranyhoz. Huszonhat évesen ő a legidősebb a hajón. Bár még így is nagyon fiatal, van egy ősz tincse hátul, amit fonattal próbál rejtteni. Aki említést mer tenni róla, az gyors hasba rúgásra számíthat.

Egyszerre nyitja fel a két láda tetejét, bennük számtalan arany- és ezüstérme, valamint néhány felbecsülhetetlen értékű drágakő.

– Na jó! – szólalok meg. – Mind megnézhattétek. Vigyük biztonságba, aztán induljunk!

– Na és ő? – kérdezi Wallov. Belerúg a ketrecbe, mire Vordan felhúzza az orrát, de nem próbál betömött szájjal kiabálni.

– Mondanám, hogy vidd a fogdába, de fel kell töltenem ma este a képességeimet. Úgyhogy legyen inkább a gyengélkedő. Ne engedjétek ki a ketrecből!

– Kapitány! – szól Niridia. – A gyengélkedőn épp egy másik fogoly tartózkodik.

Nem felejtettem el. *Róla* sosem feledkeznek meg.

– Átkerül máshová – felelem.

– Hová?

– Majd én gondoskodom róla. Törődjete az azzal, hogy minden más a megfelelő helyre kerüljön! Hol van Kearan?

– Egyet találhatsz.

Fújok egyet.

– Rángassátok el a rumkészlettől, és menjen a kormányhoz! Azonnal indulunk.

A lehető legmesszebb a lovak búzétól. Fürdenem kell.

Miután az előző kormányosom életét vesztette az *Éjvándoron* zajló csatában, eloroztam Kearant Riden hajójáról. Semmirekellő, iszákos alak, de a legkiválóbb kormányos, akivel valaha találkoztam. Persze ezt sosem mondanám a szemébe.

A gyengélkedő felé fordulok, és az ajtóra meredek.

Két hónapja nem láttam Rident.

Mandsy gondjaira bízom, hogy segítsen a gyógyulásában, és mindennap vigyen neki ételt. Bárki más esetében forrna a vérem a gondolattól, hogy kettesben hagyom vele. De Mandsy sosem mutatott semmiféle érdeklődést sem a férfiak, sem a nők iránt. Ő egyszerűen nem olyan.

Úgyhogy a hajó orvosaként megparancsoltam neki, hogy gondoskodjon Ridenről, és tájékoztasson a fejleményekről: hogy mikor szedi ki a varratokat, mikor áll rá Riden a sérült lábára.

– Szeretne találkozni veled, kapitány – mondogatta, mielőtt Vordan elfogására indultunk, de sosem álltam készen rá, hogy szembenézzek vele.

Miután ketrecbe zárt, Vordan azzal fenyegetett, ha nem engedelmeskedek, Ridennek fog ártani.

És ezzel megfogott.

Riden hallgatott ki, amikor fogoly voltam az *Éjvándoron*. Eszköz volt csupán a céljaim elérésében. Figyelemelterelés, miközben sok munkával a hajó minden egyes zugát átkutattam – kifejezetten vonzó figyelemelterelés, aki igencsak jól csókol. Kellemes volt. Pusztá szórakozás, nem több.

Legalábbis így gondoltam.

Azóta is kísértenek Vordan Ridenhez intézett szavai: *Van valami, ami még a saját igazságérzeténél is jobban érdekli Alosát. És ez a valami te vagy.*

Felkavaró gondolat, hogy újra beszélnem kell Ridennek, még ha közben fölényesen viselkedhetek is vele, hiszen most ő a fogoly.

Mégpedig azért, mert tudja, hogy engedelmeskedtem egy másik férfinak miatta. Tudja, hogy fontos a számomra. De én még nem állok készen arra, hogy tudjam, fontos a számomra. Hogyan is állhatnék így elé?

De most nincs más választásom. Kell a hely Vordannek. Riden majd csatlakozik Kearanhez és Enwenhez a fedélzeten. Nem kerülhettem őt tovább.

Túl gyorsan nyílik az ajtó, és Rident a sarokban találom, épp kinyújtja a sebesült lábát. Nőtt valamennyit a haja, már a válla alá érnek a barna tincsek. Mivel csak fürdésnél borotválkozhat, arcát pár napos borosta fedi. Éppolyan edzettnek tűnik, mint amilyenre emlékszem, a jelek szerint kihasználta a tengernyi szabadidőt idebent.

Mindettől még rosszfiúsabbnak tűnik. Veszedelmesnek. Már-már ellenállhatatlanul vonzónak.

Amint elhagyja ezt a helyiséget, meg kell borotválkoznia. Máskülönben a lányok képtelenek lesznek a munkájukra koncentrálni.

Felnéz, ahogy becsukom magam mögött az ajtót, de nem szól egy szót sem, csak tetőtől talpig végigmér. Nem zavartatja magát, jócskán hosszabban legelteti rajtam a szemét, mint kellene.

Forróság gyúl az ölem tájékán. Köhögéssel igyekszem száműzni. Riden elmosolyodik.

– Nem sietted el a meglátogatásomat, Alosa.

– Dolgom volt.

– A jegyeseddel?

Mondani akartam neki pár dolgot arról, hogy miért kell máshová költöztetnünk, meg hogy egyáltalán miért kell a hajón maradnia. De a szavai hallatán minden egyes gondolat kiröppen a fejből.

– A jegyesemmel? – kérdezek vissza.

– Az a fickó a szőke fürtökkel. Kicsit lányos. – Értetlen arckifejezésem láttán hozzáteszi: – Aki segített neked felülkerekedni az *Éjvándoron* apáddal.

– Ó, mármint Tylon? Nem is lányos.

Igaz, kisebb vagyont fizetnék, ha Riden a képébe mondaná ennek az ellenkezőjét.

– Szóval ő a jegyesed? – kérdezi mintegy odavetve.

Ajkán mosoly ül, de elég átállítanom a gondolataimat, máris látom, hogy sötétzölden kavarog körülötte a levegő. Féltékenység, annak is a legmélyebb, leghevesebb formája. Rám mered.

– Ne csináld ezt velem! Kapcsold ki!

Elhátrálok, megriaszt a hűvös pillantása és a kirohanása, de aztán összeszedem magam.

– El is felejtetem, hogy észreveszed, amikor használom.

– Nem mintha számítana. – Ismét elmosolyodik. – Azt hittem, gyűlölöd a képességeidet. Nem arról volt szó, hogy a gyomrod is elfordul tőlük? Rettentően érdekelhet, hogy mit gondolok.

Nem szeretem, amikor ő irányítja a beszélgetést, úgyhogy visszakanyarodom az előző témához.

– Tylon nem a jegyesem. *Kalózok* vagyunk. – A mi fajtánk nem igazán házasodik.

– Akkor minek neveznéd? A szeretődnek?

Felhorkanok. Tylon nagyon szeretné, de sosem engedném, hogy az a nyálkás angolna hozzám érjen.

Persze Ridennek ezt nem kell tudnia. Igazán szórakoztató, hogy ezzel vádol. Kíváncsi vagyok, mi lesz ebből, úgyhogy inkább nem tagadom.

– Persze – hazudom –, nevezhetjük szeretőnek.

Ezúttal képtelen közönyt tettetni. Szeme veszedelmesen, feketén villan, keze ökölbe szorul kissé. Úgy teszek, mintha észre sem venném.

– Értsem ezt úgy, hogy nyitott kapcsolatban éltek? – Amikor nem felelek, hozzáteszi: – Nem érdekli, hogy egy hónapon keresztül nagy részt az én ágyamban töltötted az éjszakáidat?

Mindketten tudjuk, hogy ennél több nem igazán történt abban az ágyban. Pár csókot leszámítva, persze.

– Feladatot kaptam, Riden. Az is része volt, hogy közelebb kerüljek hozzád.

– Értem. És ugyan hány férfihoz kerültél közelebb, hogy elvégezd a munkádat?

Cseppet sem tetszik a hangneme. Ideje emlékeztetnem Rident, kivel beszél.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– A bátyádat a kalózkirály rejtekének legmélyebb, legsötétebb cellájában tartom fogva – szólalok meg. – Megfizet mindazért, amit velem tett és próbált tenni. Egyetlen intésemre a fejét vétethetem. Egyedül a te kérésedre nem végeztem még vele, de az már nem elég.

Riden kihúzza magát. Felkeltettem a kíváncsiságát.

– Ezt meg hogy értsem?

– A fogolytartás drága multság. Etetni kell őket, takarítani utánuk... Apám ritkán tart foglyokat hosszú időn keresztül. Vagy megkapja, amit akar, vagy megöleti őket. Draxentől nincs szükségünk semmire. Hasztalan számomra. Te viszont nem vagy az.

– Mit akarsz tőlem?

– Elfogtam Vordant, és megszereztem a térképdarabját, az utolsót, amire apámnak szüksége van ahhoz, hogy Isla de Cantára mehessünk. Amikor a flotta elindul, a legénységem tagjaként te is velünk jössz.

Riden összehúzza a szemét.

– Ugyan mire kellenék én neked? Ő kőszívű felségének nyilván van elég kalóza a flottájában.

Bizony, van. Több is, mint amire szükség lehet. És az *Ava-leen* szolgál Maneria néhány legügyesebb matróza és harcosa. Valójában nincs szükségünk Ridenre, de szabadon sem engedhetem. Mit gondolna akkor apám? A rejtekhelyen nem zárhatom el, hiszen nincs értelme életben tartani. Apám megöli őt, és Draxent is. Draxen egyedül azért van még életben, mert azt mondtam apámnak, hogy nélküle Riden nem fog együttműködni. Most, hogy Riden jobban van, egy választási lehetőségem maradt csak. Velem kell jönnie. A legénységem tagjaként. De mégis hogy magyarázzam ezt el neki anélkül, hogy úgy tűnjön, elnéző vagyok vele?

Azzal hitegetem magam, hogy azért teszem mindezt, mert tartozom neki. Megmentett. Két nekem szánt golyót is felfogott. Lehet,